

Namísto svádění často mi utíkáš,
tmavý skla na očích, snad něco schováváš.
Pak se mi omlouváš, ne, že bych o to stál,
úsměvy pokorný sám bych líp nezahrál.

Světla jsou zhasnutý, okolí netuší,
výkřiky bolestný vytí psů přehluší.
Všechno když odezní, držím tě v náručí,
my dva jsme spojený ohnivou obručí.

Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven.
Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven.

Na ruce bez šrámů od střepů vzpomínáš,
dlouho nic necejtíš, pak mě zas postrádáš.
Možná si říkáš, že víc už se nespálím,
jestli se nevrátím, budeš mít strach, já vím.

Myšlenky útočí, v hlavě se rozleží,
pohádkám o princích nikdo víc nevěří.
Deset dní čekání, zpátky jsem bez řečí,
stěží se ubráníš, nejlíp to neskončí.

Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven.
Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven.

Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven.
Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven.

Z kůže dám tě svlíct,
potom si vždycky dáš říct.
Z kůže dám tě svlíct,
stejně si vždycky dáš říct.

Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven.
Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven.

Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven.
Každej den, jsem tvůj zlej sen,
mám v sobě tmu, která musí jít ven